NEKONEČNÉ DISKUSE

Jsem upovídaný.

Dobře. Je to eufemismus. Ale použil jsem ho jen proto, abych nemusel popravdě napsat, že tu hubu leckdy nezavřu, jak je celý den dlouhý. Už jako dítě jsem si běžně povídal sám se sebou a mám to tak dodnes, a to se blížím k šedesátce. Je tedy nabíledni, že přítomnost psa

v domácnosti, byla jasnou pobídkou mluvit od rána do večera. Díky našim dívkám jsem vlastně snad kromě spánku mluvil nepřetržitě celý den, a to dokonce i když spali, protože jsem jim vyprávěl.

???

Cokoli.

V momentě, kdy se prcek probudil a přišel se podívat, co dělám.

„No né, ono se to už probralo? Už jsme se vyhajali?“ Mrňous si kecnul na prdelku a rozespale koukal nahoru, co to na tom pultu asi mám, že to tak voní.

„Tebe vzbudil ten salám, viď? V ten moment se objevila prvorozená a sedla si podobně jako Heduš, jen trošku líp, jako dáma; řekněme že

neseděla tak, aby měla zadní tlapky do všech stran, ale jen tak na půl prdelky, jako šlechtička na bujném oři.

„No né, buchty, proč jste nepřišly, když jsem krájel papriky? Hm? Už tu čaruju asi hodinku a vy se probudíte, když začnu loupat ten drůbeží salám." Bětka se dala do smíchu až prskala a kývala hlavinkou jako koník. „No tak vtipnej jsem zase nebyl, ale to víš, že vám kousek dám."

Neznám vnímavější plemeno než bišon. Vím, že by mi každý chovatel jezevčíků, pudlů, dog nebo bulíků přesvědčil, že jeho plemeno je minimálně tak vnímavé a chytré jako je bišon, ba codím, vnímavější a vůbec... abych si bišona strčil za klobouk.

My bišonkáři ale víme své a vůbec nás to nerozhází.

Bišon je opravdu společenské plemeno v tom nejlepším a nejširším slova smyslu. Proto s ním lze komunikovat. Proto zcela běžně u nás bylo možné se zaposlouchat do podobných rozhodně však neliterárních debat:

- „Tak se na to podívej, ty mě tady rozptyluješ a teď jsem to připálil. No jo, copak to necítíš?“

- „Jsi krásná. Ty jsi tak krásná, že ti ještě musím dočistit ta očička. To budeš úplně nejkrásnější. No ano, to víš ano. Ne, Nynuš, co děláme, když čistím očička? Ano, nikdy nezlobíme. No vidíš, už to bude. To víš, že jo? Jsi nejkrásnější. Tak se ještě hni a naplácám ti prdel.“

- „Copak bys chtěla, holčičko moje? Nahoru? Ty chceš pošovat? Taková velká?“

- „Ne, už nechci pusinku. Ne ne ne. Už jsi mi dala pusu na osmičky a počítám, že i na mandle. Ne, uši už jsme taky čistili. Ne, moje očička nebudeme čistit.“

- „Podívej se slečno!

Ano! Ty jsi bišončí slečna, no ano, slečna, a ta se nechová jako šílená zahradnice, co přijde domu jako rypadlo a také nejsi uhlířský učeň, abys chodila černá jako sazometník.

Copak to jde? Taková krásná bílá holčička jsi ráno byla a teď jsi jako prase.

No, moc nečum, jdeme do vany. A jestli se nepřestaneš tak šťastně usmívat, dám ti do tlamičky citron."

Jiří nakoukl do koupelny: „Na co citron?"

„Aby jí přešel ten blaženej výraz. Dyť se na ni podívej, já bych brečel."

Holčička vycítila slabost a už se dekovala.

„Ne, nikam! Žádný do pokoje na bílej koberec. Nejdřív půjdeš do vany a žádný zdrhání. Tak šup šup, kde máš ručníky. No, kdo to má vědět, jsou to snad moje ručníky? Opovaž se zkusit vyskočit z tý vany. Dostaneš na prdel.

No hele, tady je i šampon. Tak šup, ať to máme za sebou."

- „Kde je ta Betynka? No tak Jiří, já chci jít do postele a holka nikde." Mrkám na Jirku a zadržuji smích. Z pod deky vykukuje ocásek a vrtí se nevídanou rychlostí.

Kdepak ocásek. Ten ji vždycky zradil. Všechno a všichni jsme ji poslouchali na slovo, ale ocásek? Kdepak. Ten si dělal, co chtěl. Mohla předstírat nejhlubší spánek, ale ocásek už signalizoval a jako by křičel ‚Hele, hele, tady jsem, ona to jenom hraje.'

- Jé, ty mi tady hlídáš postýlku? To jsi hodná. A pustíš mě do ní? Ne? A kde budu spinkat já? To, jakože mám jít do tvého pelíšku? Co se na mě ceníš, ta

postel je pro nás oba dost velká, takže se kus posuň.

Bětko! Padám z postele. Popojeď. Podívej se na Hedunku, jak se složila na polštář. Ahá, ty nemůžeš, tobě nefungují nožičky? Já ti dám, že nefungují nožičky, ty komediante. Takhle tě chytnu za prdel a šup k páníčkovi pod deku.

- Hele, Nynuš, když tady tak spolu ležíme, chci tě o něco poprosit. Hm? Nemohla bys na toho Matýska být trochu vlídnější? Aspoň mu dát přivonět, tobě to nic neudělá a Mates bude heppy jak dva grepy. Co říkáš?

No? Ano, je nemocnej. Hodně nemocnej, ale to neznamená, že by se mu přestaly líbit holky. Prosím tě, copak by

se na něco zmohl, zapomeň. A je po tobě jako litej. Já vím, že cítíš, že není v pořádku a že by nebyl zárukou kvalitního otce, ale ruku na srdce, to snad nebyl ani ten frajer v Grebovce, no no netvrdím, že byste si nerozuměli, ale uvědom si, že jeho potěšení bys měla vždycky mimo dosah, určitě by chodil za jinejma, no nebudeme to dál řešit, bylo by z toho mrzení; stříbrná doga s bišončí dámou, to by nedělalo dobrotu.

Ne ne ne, ještě nespinkáme, já ti tu něco říkám, tak buď tak laskava koukej na mě a poslouchej. Mates je hezounkej bišončí kluk a má tě moc rád, navíc si buď jistá, že od něj ti žádný zásnuby nehrozí. A jak to, tak vypadá, dlouho tu nebude. To ovšem neznamená, že se

musíš stavět do role Tonky Šibenice. Žádný sex z lítosti

No jo, vona je milostivá, že jo. Pokud to nemá metr v kohoutku, není jí to dost dobrý. A co ten chrtí kluk z Vršovic, nebo ten kokr, co žere shnilé dřevo, to tedy byli fešáci... to ses mohla přetrhnout. Že ti není stydno. Pálit po jiných plemenech. Není, viď.

Hele, uděláme to jinak: ty budeš vlídná na Matýska. Nebudeš na něj vrčet a věčně ho odhánět a já si rozmyslím tu koupací sobotu a jenom tě vyčešu. Souhlasíš?

No proto. A teď už spinkej, zlatíčko. Já jsem věděl, že jsi rozumné děvče.